

MỘT THẾ HỆ KHỦNG HOẢNG TÌNH YÊU THƯƠNG

Vì nguyên tắc độc lập của trang web này, tôi rất ít khi copy và đăng lại từ những trang mạng khác. Trừ phi... nó quá hay!

Tuy nhiên, không thể không đăng lại bài này. Vì bên cạnh sự cay đắng của một tuổi thơ bị tước đoạt rất nhiều điều quý giá, sự khoan hòa và đầy dung thứ của nó, những thứ ngày càng hiếm hoi trong xã hội chúng ta đang sống, rất đáng cho tất cả người đọc nó suy nghĩ.

Mong lắm thay!

Nếu tôi nói rằng thế hệ chúng tôi thiếu vắng tình yêu thương và không biết cách yêu thương, hẳn nhiều người sẽ phản đối. Thế hệ chúng tôi, mỗi ngày đều có thể lên facebook tỏ tình, nhắn tin tỏ tình, gọi điện tỏ tình. Facebook của chúng tôi có hàng trăm bức ảnh về những con chó, con mèo bị đối xử tệ bạc, những đứa trẻ lòi ruột, sung não, và bạn chỉ cần nhấn like thay cho 1 lời cầu nguyện. Dễ dàng lắm, nếu bạn đánh game thì bạn nhấp chuột 1 phút khoảng 60 lần. Bỏ ra 1 phút đánh game, bạn like được 60 lần. Thế hệ chúng tôi, thanh niên áo xanh đi làm tình nguyện, hoa hậu đi làm từ thiện, nghệ sĩ đi làm từ thiện, già trẻ lớn bé cứ rầm tháng 7 là đi chùa, làm thơ tặng mẹ, nhắc về cha nhân ngày lễ của cha. Nhưng thế hệ chúng tôi có thật sự được yêu thương và biết cách yêu thương hay không?

Khi ba mẹ tôi bằng tuổi chúng tôi bây giờ, đó là những năm tám mươi sau chiến tranh, khoai sắn còn không đủ ăn, đừng nói đến cơm. Lúc đó, họ chỉ biết cắm cúi đi làm, dốc hết sức lực để kiếm thức ăn cho năm đứa con. Những phút giây ngồi ôm con vào lòng, thủ thủ với con vài lời thật hiếm hoi làm sao. Chúng tôi lớn lên với tình yêu thương thiếu thốn đó, có chút xíu nào cũng cất giữ, nín nhịn như cây kẹo hiếm hoi có được của ngày Tết. Không trách cha mẹ mình, nhưng chúng tôi vẫn luôn thêm những cử chỉ yêu thương, những lời nói ngọt ngào. Ba mẹ chúng tôi, mua một cân thịt, gói muối cũng phải đứng chầu chực, làm ruộng thì thiếu nước, bán buôn thì khó khăn, về đến nhà còn phải quần quật nuôi heo, trồng cà, có còn sức để lắng nghe chúng tôi đâu.

Khi chúng tôi lên trường, tình yêu thương lại càng thiếu vắng. Cô giáo cũng nghèo, cô giáo chỉ muốn nói chuyện với người giàu, cô giáo thích những đứa trẻ sạch sẽ, mặc áo đầm thơm mùi xà bông và biết nghe lời. Cô giáo không ưa những đứa trẻ rách rưới, đầu có chí, tính tình nghịch như con trai. Thầy giáo vừa đi làm vừa đi buôn, dạy xong là đạp xe ra ngoài chợ chờ khoai đi bán. Không có ai lắng nghe chúng tôi cả. Đó là chưa kể xung quanh chúng tôi, ông hàng xóm, thầy giáo trưởng khoa của trường đại học, lúc nào cũng nhìn chúng tôi chằm chằm, sẵn sàng lao vào sờ mó, lạm dụng tình dục. Chúng tôi làm sao biết được có một thứ gọi là tình yêu thương đang tồn tại.

Và như thế, chúng tôi lớn lên làm lũi như cây cỏ. Thế hệ chúng tôi được cho là may mắn khi vì chúng tôi lớn lên không bị xếp hàng mua thức ăn, không bị đi trại cải tạo, được đi học và số lần nhịn đói ít hơn hẳn. Chúng tôi đi học, kiếm việc làm, lập gia đình, mua nhà, gửi con đi học, đi bệnh viện chữa ung thư, chữa vô sinh. Chúng tôi học cách nín nhịn

trước bắt công. Bị cô giáo chửi mắng vì làm lộ chuyện cô ăn hối lộ. Chúng tôi im lặng. Bị chủ công ty lừa gạt, không trả tiền phát tờ rơi. Chúng tôi im lặng. Bị sếp quát mắng. Chúng tôi im lặng. Bị mất việc sau khi sinh con. Chúng tôi im lặng. Con đi học, bị cô giáo chèn ép. Chúng tôi im lặng + phong bì. Bị bác sĩ bỏ mặc khi sắp ngã. Chúng tôi run rẩy + phong bì + năn nỉ.

Nhưng khổ nạn thay, tình yêu thương khi bị dồn nén, bị chà đạp, bị coi rẻ lại bị biến thành bạo lực. Và rồi, chúng tôi bắt đầu quát tháo. Chúng tôi quát tháo cấp dưới khi mình có được chút quyền hành. Chúng tôi quát tháo con cái khi chúng đòi đi chơi mà chúng tôi thì thích đi nhậu. Chồng quát tháo vợ, vợ quát tháo chồng. Chúng tôi ngoại tình và chúng tôi luôn kể lể với người khác rằng vợ/ chồng chúng tôi không hiểu mình. Vào quán ăn, chúng tôi quát phục vụ. Bước ra đường, gặp bà bán phế liệu đi xe kèn càng, chúng tôi quát bà bán phế liệu... Chúng tôi có khả năng luôn cúi trước bạo quyền, trước bắt công, trước kẻ giàu và kẻ mạnh nhưng thừa năng lượng để quát tất cả những ai thấp cổ bé họng hơn mình.

Yêu thương kẻ khác mà phương hại đến mình thì đúng là khó. Thế nhưng chúng tôi còn bé tấc hơn nữa trong việc yêu thương chính mình. Chúng tôi không dám ăn mặc khác mọi người khi ra đường. Chúng tôi mệt mỏi nhưng không thể không mua nhà để phải trả lãi vay hằng tháng. Chúng tôi phải ăn và phải nhận hối lộ dù chúng tôi cũng muốn được tôn trọng và tôn trọng pháp luật. Chúng tôi không có thời gian để chờ 50 giây đèn đỏ, chúng tôi cần phải đến quán nhậu với đồng nghiệp, với sếp, với bồ bịch. Chúng tôi cần mọi người thấy mình tồn tại. Hơn thế nữa, chúng tôi cần họ thấy mình tồn tại một cách sang giàu như bao nhiêu người khác. Sang giàu làm chúng tôi thấy an toàn, và chúng tôi thoát khỏi ám ảnh mình bị bỏ rơi và không được yêu thương. Tình yêu thương trong chúng tôi như một khoảng trống không đáy, không thể nhận lấy được và cũng không có gì để cho kẻ khác.

Vậy nên, nếu mọi người mong chờ chúng tôi những lời sẻ chia với sự bất hạnh của những kẻ nghèo hèn, lên tiếng cho sự bất công mà dân oan mất đất phải chịu, lên tiếng cho sự chà đạp nhân phẩm, nhân quyền của sinh viên Phương Uyên, của nhạc sĩ Việt Khang, Anh Bình, của các blogger đang bị tù ngục, thì hẳn quý vị sẽ nhận lại sự thất vọng. Nếu muốn khác đi, chúng tôi phải học lại từ đầu. Học cách lên tiếng trước trò hối lộ của cô giáo vụ mà không sợ bị đui học. Học cách tố cáo thầy giáo, hàng xóm lạm dụng tình dục. Học cách dạy dỗ con mình không cần phải đứng nhất lớp, không cần giấy khen. Học cách kêu gọi trách nhiệm, lương tâm của người thầy thuốc thay vì xin xỏ. Chúng tôi sẽ học cách chơi với con cái. Đàn ông sẽ học cách rửa chén cho vợ. Đàn bà sẽ học cách hỏi han chồng mỗi khi từ công sở về nhà. Học cách ôm bạn đời mình thật chặt khi họ mệt mỏi và bực bội. Học cách lắng nghe con cái kể về con sâu trên lá cây bàng trước sân trường.

Học cách cảm ơn người phục vụ ở quán ăn và nhẹ nhàng: “em giữ lại tiền thôi nhé!” Học cách sống tự do và chọn lựa điều mình ưa thích. Học cách tôn trọng tự do của kẻ khác. Học cách sống chan hoà với động vật. Học cách cảm thông, thấu hiểu và yêu thương người nghèo hèn. Học cách trò chuyện với một cô gái điếm thay vì phán xét. Học cách cầu chúc bình an và rời xa cảm dỗ cho những con nghiện ngoài công viên. Học cách nói

lời yêu thương với mọi người một cách chân thành. Để lúc đó, khoảng trống yêu thương trong mỗi người chúng tôi đóng lại, cho mỗi hạt yêu thương gieo xuống được lớn lên.

Và như vậy, sẽ đến lúc việc lên tiếng bảo vệ em Phương Uyên nhỏ bé, kêu gọi trả tự do cho các blogger, trả lại công bằng cho những người dân oan... sẽ không còn là chuyện của một vài người. Và chỉ đến lúc đó, những người dân phòng, thanh tra xây dựng, cảnh sát cơ động, mật vụ thường phục... mới biết cúi đầu, xấu hổ và nhục nhã vì đã bẻ quặt tay những người biểu tình, đã hành hung những người lên tiếng cho công lí, đã trả lời nhân dân bằng dùi cui và súng đạn.

Trích từ FB của Đốp Catherine

(Gia Đình Phan Lê chuyển)

Chuyển tới: Việt Nhân